

λειτηκέναι γ' ὡς ἐνῆν μάλιστα ἐμοί· καὶ γὰρ ἂν ἄθλιος ἦν, εἰ
 E τοιαῦτα παθῶν καὶ πάσχων ἡμέλουν ὧν περὶ τούτων ἐρεῖν
 ἔμελλον <πρὸς ὑμᾶς>. τὸ δὲ δεῖν παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν
 τῶν λόγων τὴν ἐτοιμότητα καὶ ταύτην οὐδ' ἐπ' ἀξίοις ἀσκεῖν
 5 οὐ φαίην ἂν ἔγωγε, ἀλλ' ὡς ἐν φαρμάκου μοίρα τοῦτο ποιη-
 τέον ἐστί. μέχρι δὴ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας οὐδὲν ἐκ τοῦ
 παρατυχόντος ἀξιῶ λέγειν, ἀλλ' ὅταν τις ριζώσῃ τὴν δύναμιν,
 τότε τοῦτον τῶν καιρῶν καλούντων ἐλευθεριάζει τοῖς λόγοις
 προσῆκεν. ὥσπερ γὰρ οἱ πολὺν χρόνον δεθέντες κἂν <εἰ>
 10 λυθεῖεν ὕστερον, ὑπὸ τῆς πολυχρονίου τῶν δεσμῶν συνηθείας
 οὐ δυνάμενοι βαδίζειν ὑποσκελίζονται, τὸν αὐτὸν τρόπον οἱ
 πολλῶ χρόνῳ τὸν λόγον σφίγγαντες, κἂν εἴ ποτε ἐκ τοῦ παρα-
 F χρῆμα δεήσειεν εἰπεῖν, οὐδὲν ἦττον τὸν αὐτὸν τῆς ἐρμηνείας
 χαρακτῆρα φυλάττουσι. τὸ δ' ἔτι παῖδας ὄντας ἔαν ἐπὶ καιροῦ
 15 λέγειν ματαιολογίας τῆς ἐσχάτης αἴτιον καθίσταται. ζωγράφος
 φασὶν ἄθλιος Ἀπελλῆ δειξάς εἰκόνα 'ταύτην' ἔφη 'νῦν γέ-
 7 γραφα', ὁ δὲ 'καὶ ἦν μὴ λέγῃς' | εἶπεν 'οἶδα ὅτι ταχὺ γέ-
 γραπται· θαυμάζω δὲ πῶς οὐχὶ τοιαύτας πλείους γέγραφας'.
 ὥσπερ τοίνυν (ἐπανάγω γὰρ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου
 20 πρόθεσιν) τὸ θεατρικὸν καὶ παρατραγῶδον, οὕτως αὖ πάλιν
 καὶ τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν παραινῶ
 διευλαβεῖσθαι καὶ φεύγειν· ἡ μὲν γὰρ ὑπέρογκος ἀπολίτευτός
 ἐστίν, ἡ δ' ἰσχνὴ λίαν ἀνέκπληκτος. καθάπερ δὲ τὸ σῶμα οὐ
 μόνον ὑγιεινὸν ἀλλὰ καὶ εὐεκτικὸν εἶναι χρή, καὶ τὸν λόγον